

6474

1927

к 6474.

1934

23

НОВЕ

МИСТЕЦТВО

1924
200/24

10 РОКІВ
ЖОВТНЯ

87751
ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧБОВА
БІБЛІОТЕКА

Василь Єрмілов

**КРАЄВИЙ ВІДДІЛ
ВУФКУ**

ХАРКІВ,
вул. К. Лібкнехта, 5
Телеф.: 20-96 і 15-85

1-й
ІМ. К. ЛІБКНЕХТА
вул. К. Лібкнехта
Каса з 5 год.

2-й
ІМ. КОМІНТЕРНА
вул. 1-го Травня
Каса з 4 год.

3-й
ЧЕРВОНИЙ МАЯК
Сергієвський майдан
Каса з 4 год.

4-й
ІМ. К. МАРКСА
вул. Свердлова
Каса з 5 год.

5-й
ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО
вул. Свердлова
Каса з 5 год.

В робітничих
районах
6-й
„ЖОВТЕНЬ“
вул. Жовтневої Ре-
волюції, № 32
(кол. Москалівська)

7-й
ПРОЛЕТАРІЙ
(кол. Сучасний)
ріг Кладовищенської
та Гіпаської вулиць
Каса з 4 год.

ДЕРЖКІНО-ТЕАТРИ ВУФКУ

3 вівтірка 8 листопада

БАНДИТКА

за уч. Мільтона Сільс

**КРИЛА
ХОЛОПА**

БАНДИТКА

за уч. Мільтона Сільс

**БОГИНЯ
ДЖУНГЛІВ**

Пригоди Д'Артаньяка

за уч. Дугласа Фербенкса

8, 9, 10
**СОЛІСТКА
ЙОГО
ВЕЛИЧНОСТИ**

11, 12, 13
НАМУС

**КАФЕ
ФАНКОНІ**

**СОЛІСТКА
ЙОГО
ВЕЛИЧНОСТИ**

**ХАРКІВСЬКА
ДЕРЖАВНА
ОПЕРА**

РИМАРСЬКА, 21

Телефон 1—26.

Четвер 10 Листопада Серія В.

В И Б У Х

Опера на 4 дії 8 карт.
з прол. та епілогом

П'ятниця 4 Листопада Серія Е

ЄВГЕН ОНЕГІН

Опера на 3 д. 7 кар.

Субота 12 Листопада Серія Д.

В И Б У Х

Опера на 4 дії 8 карт.

Неділя 13 Листопада Серія Б

ЧІО-ЧІО-САН

Опера на 4 дії

Продаж абонементів продовжується.

Х А Р К І В

**ДЕРЖАВНЕ
КОНЦЕРТОВЕ
БЮРО**

Вівторок 8-го Листопада

**ДРУГИЙ
ПОЗААБОНЕМЕНТНИЙ
КОНЦЕРТ**

**ЗА УЧАСТЮ
ЗНАМЕНИТОГО ЕСПАНСЬКОГО ПІЯНІСТА**

ЖОЗЕ ІТУРБИ

Подробиці в афішах

СЕЗОН 1927-28 р.

**ТЕАТР
ДЕРЖАВНОЇ
ОПЕРИ**

**ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР**

„БЕРЕЗІЛЬ“

Вул. Лібніхста 9
Тел. 1—68.

Неділя 6, Понеділок 7, Четвер 10, Субота 12, Неділя 13 листопада

ЖОВТНЕВИЙ ОГЛЯД

Урочисте грище на 2 розділи, 26 яв.

Ставлення гол. режисера мист. керівника театру **Леся Курбаса**.

Оформлення сцени, убрання і маски **В. Меллера**.

Музика **Ю. Мейтуса**.

Початок о 8 год. веч.

Квитки продають з 11 до 2 год.—від 5 до 8 год.

ЦЕНТРАЛЬНА
НАУКОВО-УЧЕБНА
БІБЛІОТЕКА

ДЕРЖАВНИЙ
ХАРКІВСЬКИЙ
ТЕАТР

(Вул. Панцерн. Потем.
№ 82)
Тел. 35-84.

ПОЧАТОК о 8 г. веч.

ПІСЛЯ КІНЦЯ
ТРАМВАЙ №№ 4, 5, 6

Каса відчинена від
11—2 та 3—5 г. веч.

Вівторок 8, Середа 9, Четвер 10, Неділя 13 Листопада

ВИСТАВ НЕМА

П'ятниця 11-го, Неділя 12-го Листопада

**РЕСПУБЛІКА
НА КОЛЕСАХ**

П'ЄСА НА 3 ДІЇ (12 одм.) Я. МАМОНТОВА
Постановка А. ЗАГАРОВА. Оформл. сцени
худ. МАГНЕРА. хореогр. Н. ШУВАРСЬКОЇ

Субота 12 листопада

В ТІ ДНІ (БАНКРОТ)

П'ЄСА НА 5 ДІЙ (15 одм.) С. ЛІВІТИНОЇ
Переклад Ю. СМОЛИЧА
Режисер Л. КЛІЩЕЇВ. Оформ. сцени
худ. МАГНЕРА

РУССКИЙ ДРАМАТИЧЕСКИЙ ТЕАТР

ПОМЕЩЕНИЕ
ГОС. ЕВР. ТЕАТРА
бывш.

Малый Театр
Харьк. Набережн. 6
Тел. 35-54

Вторник 8 ноября

ГОРЕ от УМА

комедія в 4 актах Грибоедова

Среда 9, воскресенье 13 ноября

ИВАН КОЗЫРЬ и ТАТЬЯНА РУССКИХ

пьеса в 3 акт. 22 эпизода Смолина

Четверг 10, пятница 11, суббота 12 ноября
ПРЕМЬЕРА! **ПРЕМЬЕРА!**

ЛЮБОВЬ ПОД ВЯЗАМИ

пьеса в 12 карт. О'Нейль

Директор **И. С. Вейнберг** Главн. Администратор
Администр. **Я. Подольский** **Георгий Бунин**

У. С. С. Р.

:: ХАРЬКОВ ::
Зимний Сезон
1927/28 года

**НАЧАЛО
СПЕКТАКЛЕЙ
РОВНО
в 8 час. веч.**

После 3-го
сигнала вход
в зрительный
зал закрыт
... для всех ...

ПЕРШИЙ
державн. театр для **ДИТЕЙ**
вул. СВЕРДЛОВА, 18

Неділя 6-го листопада о 6 ч. вечера
Понеділок 7-го листопада о 2 ч. дня

ТИМОШЕВА РУДНЯ

Постановка І. ЮХИМЕНКА
Оформлення Г. ЦАПКА
Диригент ЛЕВАНКОВСЬКИЙ

ИЗДАТЕЛЬСТВО „ТЕА-КИНО-ПЕЧАТЬ“

Ленинград, Пр. 25-го Октября, 28, тел. 582-26 и 2 31-41

РЕДАКЦИЯ
ТЕАТРАЛЬНО-МУЗЫКАЛЬНОГО
СПРАВОЧНИКА на 1928 год
(4-й год издания)

просит всех артистов, музыкантов, театрально-музыкальных деятелей, заведующих музыкально-театральными производственными мастерскими, настройщиков и прочих, дать сведения о себе, о своих предприятиях и учреждениях и о театрально-музыкальной жизни города для бесплатного помещения в „Справочнике“

Присылка сведений не позднее 15 ноября с. г.

Выпуск „Справочника“—около 10 декабря

Цена в переплете по подписке с доставкой и пересылкой (при высылке денег)—1 р. наложенным платежом 1 руб. 30 к. За границу вдвое. Сведения и заказы направлять в Редакцию „Справочника“—Ленинград, 8.

Ул. Союза Печатников, 19 кв. 4. тел. (109-12)
Ив. Ив. ПОКРОВСКОМУ

**КИЇВСЬКА
ДЕРЖАВНА АКАДЕ-
МІЧНА ОПЕРА**

Телефони № 3—88, 18—66

Вівторок 8 листопада

І С К Р И

Четвер 10 листопада
(зачинена вистава)

Тарас Бульба

Субота 12-го листопада

А І Д А

Середа 9 листопада

Вистави немає

П'ятниця 11 листопада

Вистави немає

Неділя 13-го листопада

ранком **ТАРАС БУЛЬБА**

Серія Д. ввечері
ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО

**ДЕРЖАВНИЙ
ДРАМАТИЧНИЙ
ТЕАТР**

Ім. І. ФРАНКА

Директор театру
І. Грузінов

Гол. адміністр.
Н. Радлевич

Адміністратор театру
Л. Левченко

ТЕАТР ім. ЛЕНІНА (Київ, майдан Спартак № 2
Телефон 8-55)

Четвер 10-го, Субота 12-го листопада

ЛЮБОВ і ДИМ

П'ятниця 11-го, листопада

СОН ЛІТНЬОЇ НОЧИ

Неділя 13-го листопада

ДЖУМА МАШІД

В ПОМЕШКАННІ
..... БУДИНКУ
..... ДЕРЖПРО-
..... МИСЛОВОСТИ.....

..... ВХІД
ВІЛЬНИЙ

8-го ЛИСТОПАДА ВІДКРИВАЄТЬСЯ ЮВІЛЕЙНА

ВСЕУКРАЇНСЬКА ХУДОЖНЯ ВИСТАВКА

●●●● „10 РОКІВ ЖОВТНЯ” ●●●●

ВІДДІЛИ: 1) ЖИВОПИСИ, СКУЛЬПТУРИ Й ГРАФІКИ
2) АРХІТЕКТУРНИЙ
3) ХУДОЖНЬО-ПРОМИСЛОВИЙ

ВИСТАВКА ВІДКРИТА ЩО-ДНЯ від 12—7¹/₂ г. та в свята з 10—6 г.

НОВЕ МИСТЕЦТВО

Адреса редакції:
Харків, вул. Карла
Лібкнехта, б. № 9.
Телефон № 1-68.

ТИЖНЕВИК

ВИДАННЯ ВІДДІЛУ МИСТЕЦТВ УПО УСРР

№ 23 (64)

7 Листопада

1927

Жовтень розв'язав творчі сили народу

Підсумки проробленого у всіх галузях будівництва пролетарської держави за десять років яскраво свідчать нам наявність досягнень. В галузі культурного будівництва ми так далеко пішли вперед порівнюючи з часами дореволюційними, що наврод чи є в історії минулого епоха, дорівнююча нам і темпом розвитку і надбаннями за такий короткий час, що ним є десять років. І до того наше будівництво ми почали після колосальної руїни на всіх ділянках духовної і матеріальної культури. Прийшлося перемагати на фронтах фізичної боротьби і разом будувати підвалини нового життя. І будувати часто недосвідченими руками, часто без потрібних засобів і умов для творчої роботи. Однак будували, училися на своїх власних помилках, а їх було досить, і йшли вперед, перемагаючи усі перепони, що стояли нам на шляху. Зараз, оглядаючи перейдений шлях, перебираючи в пам'яті окремі моменти, іноді диву дається, — дивує та надлюдська енергія, що її вкладено нами.

Пролетарська революція розв'язала творчі сили країни, що до того перебували під соціальним і національним гнітом. Революція дала можливість проявити себе творчій енергії самих низів соціальної структури суспільства часів царату. Експloatовані, класи вийшли з під визиску капітала на широкий шлях творення нової культури. До революції пролетаріят мусив жити тільки крихтами з барського стола буржуазної культури і до того ідеологія пануючої класи

піднесена під різним соусом отравляла його організм. Все, що розходилося з цією ідеологією, що підривало її пануюче становище, всяка жива, смілива думка направлена проти системи експлоатації вбивалася в самому зародкові. Сила талантів загинула так, не маючи можливості піднятися. А скільки їх виділяв пролетаріят і тільки окремих сильних індивідуальностей пощастило перемогти нелюдським зусиллям усі перепони і сказати своє слово. При таких умовах пролетаріят не міг творити нормально свою культуру і збагачувати її скарбами новими. Але процес утворення її йшов. В галузі мистецтва й тоді вже наявні були деякі надбання, що з революцією пішли морости буйним цвітом.

В такім стані перебувало творення пролетарської культури в бувшій російській монархії.

Для української культури й мистецтва ярмо політики, нащадків славетного „тормоза“ було подвійне. На Україні крім утисків зверхньої класи, культура зазнала ще либонь більших утисків національних. Це не стерлися в нас усіх з пам'яті ті часи, коли найневинніша книжечка, писана українською мовою, щоб дістатися до широких мас, мусила перелізти нечувано тяжкі перепони. Але це власне дріб'язковий приклад. Національна політика російського царату була віками виробленою системою утиску так званих „окраинных народів“, що мала до своїх послуг дуже міцний і організований апарат — від поліція — до ученого — обрусителя.

Жовтнева революція, перевернувши „тормоза“ на „пугало для народу“, знищила ці перепони для розвитку національних культур і не тільки знищила, а й показала шляхи цього розвитку. І тоді тільки стало ясным для всіх, які ведитенські можливості культурні душив царат в глибині широких мас.

Розвиток культури забував на всіх ділянках і у всіх народів Союзу Радянських Соціалістичних Республік таким темпом, на який, правду кажучи, мало хто сподівався.

Десять років тому Україна, була ще незораним культурою полем. Десять років тому, наша література крім двох трьох одиниць не могла піднятися до середнього рівня хоча-б тієї руської літератури. Наш театр жив ідеями й майстерством середини XIX століття. Наше образотворче мистецтво, як галузь національної культури ледве животіла. Музика не підносила по-над примітивні хоріві композиції.

А сьогодні в літературі ми маємо низку імен, що їх можна без побоювання ставити поруч з кращими іменами письменників інших культурних народів.

Маємо по-за національного мистецького масштабу театр „Березіль“ і поруч його ще низку великих державних драматичних театрів та низку пересувних—робітничо-селянських і театрів місцевого значіння. За десять років революції ми виховали кілька десятків художників об'єднаних у дві великих асоціації, АРМУ та АХЧУ, що вже на своїх виставках показали дужі тенденції до розвитку. Маємо три оперних театри.

Справді подивугідний крок наперед.

Але найголовніше, не в цім. Наші досягнення в справі культурного будівництва, хоч які вони здаються великі, ще далекі й до середини того рівня, який ми потребуємо на сьогодні мати. Нам ще треба рости й розвиватися.

І Жовтнева Революція, крім того, що дала нам на сьогодні, найголовніше дала на завтра.

Вона дала перспективи розвитку української пролетарської культури.

Свідома цього й певна своїх сил та хисту вступає наша мистецька культура в одинадцятий рік своєї пролетарської доби.

Основоположники нового

Народний артист Республіки Лесь Курбас

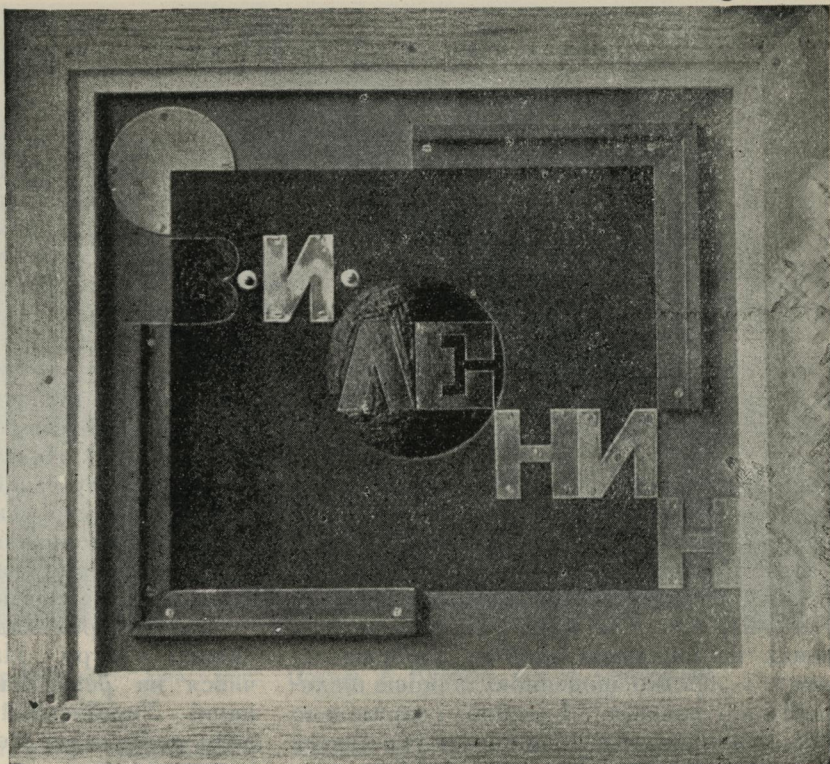
Художник Анатоль Петрицький

„Мистецтво належить народів. Воно мусить своїм корінням як найглибше вrostати в саму товщу широких працюючих мас. Воно мусить бути зрозумілим для їх і любимим ними.

Воно мусить об'єднувати почуття, думку й волю цих мас, підносити їх. Воно мусить удити з поміж їх художників і їх розвивати“.

Треба взяти всю культуру, що залишив капіталізм і з неї збудувати соціалізм. Треба взяти всю науку, техніку й мистецтво, всі знання. Без цього ми життя комуністичного суспільства збудувати не можемо“.

Ленін

Худ. В. Єрмілов

композиція

Українського театру

Заслужений артист Республіки Гнат Юра

Художник Вадим Меллер

Український театр за десять років Жовтня

Револуція спіткала український театр у надзвичайно відповідальний момент його розвитку:—в самому театрі українському на той час відбувалася революція.

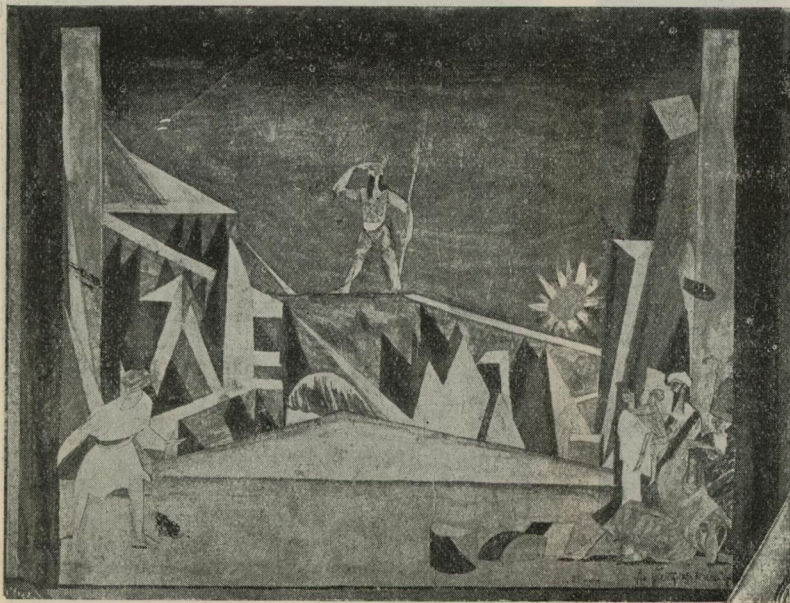
Ще ген задовго до 1917 року українське театральне мистецтво дожило до кризи—водночас і формальної, і ідейної. Театр тоді вже досить міцно отаборився в місті (Київ) і чим раз-більше залучав до себе шари постійних глядачів. Більше-менше однородний до того український глядач—диференціювався: в театральній залі сидів і міщанин, і інтелігент, і дрібний буржуа, і робітник. „Борець за українську народність“—український театр мусив тепер задовольняти прагнення всього різноманітного контингенту глядачів, він мав бути і „носієм українських національних ідей“, і „просвітителем“, і „просто щоденною порцією після-робітньої розваги“. І ідейно, і формально він опинився між традиціями українства й українофільства з одного боку та традиціями сусіднього руського міцнішого, досконалішого театру—з другого. За третю грань був йому сучасний, щоденний глядач із своєю сучасною ж, щоденною ж опінією.

Це неминуче призвело до, зовні наче непомітного, а в середині надто хворобливого розкладу. Ідейний зміст усталеного українського театру опинився під загрозю—просвітянство і народництво

виступало, як певна деформація „українофільства“ з певним усвідомленням національного процесу і певними до того відповідними вимогами. Були й такі групи глядачів, а згодом і організаторів, театру, що їх взагалі не задовольняли обмежені функції етнографічного театру і вони розглядали український театр з погляду розвитку світового театального мистецтва. Та й міський, особливо буржуазний та інтелігентний глядач, вихований на руському театрі, вимагав і від українського ширшого діапазону, шукав в ньому знайомих штамів, цинив його мірилом руських традицій і—зрозуміло—не задовольнявся. Формальна криза—завсідня супутниця ідейної—від цього ще більше загострювалася.

Процес розкладу пішов в середині самого театру. Насамперед він позначився на репертуарі, а далі й на виконанні. Український театр почав виставляти перекладні п'єси (руські та світові), разом із тим „перекладаючи“ і самий зміст руського найбільше, та світового театру: він позичав сторонніх традицій. З'явилися з поміж авангарду культурно-мистецького й свої апологети нових тенденцій—Леся Українка, Винниченко, Олесь,—що шукали українському театрові нових стежок: від просвітянства й народництва кожний на свій шлях. Традиційний реалізм Винниченкової творчості—ближчий до звичок тодішнього глядача—

перемагав національну символіку Олесь і він український театр на проторовані стежки до культури буржуазного театру. Увесь цей складний і надзвичайно хворобливий процес розкладу старого українського театру проте слід відзначити в нашій історії, як процес безперечно позитивний. Ця „європеїзація“ українського театру за тих, передреволюційних часів, була явищем активним і прогресивним—і роля „європеїзаторства“ була стільки ж позитивна для українського театру до революції, скільки негативною вона стала для

Театр ім. Шевченка 1920 р. Декорації до „Моїсея“. Худ. А. Петрицький

Молодий театр 1918 рік — „Цар Едип“. Постан. Л. Курбаса, худ. А. Петрицький

нього після революції, коли просякала в деяких театрах, як так званих „одрижка“ вже „старих“ тенденцій.

Позитивною ж була на ті часи тому, що міняла саме настановлення театру, а не тільки його формальні прийоми: в цьому „європеїзаторстві“ були явні тенденції поширити культурно-громадський діяпазон театру і вивести його з обмеженого етнографізму та націоналістичного просвітництва — так ідейно, як і формально. Це була своєрідна „буржуазна“ революція в українському театрі. Такий стан театрального мистецтва, атмосфера

ідейно-формальних роздоріжж утворювала сприятливий ґрунт для ще більших революцій в театрі, особливо формальних. Цілком очевидно, що коли б цей процес не був загальмований несприятливими, взагалі до всього українського, умовами царської Росії і відбувся трохи раніш, то в переддень революції український театр був би подіблений на безліч формальних і ідейно-формальних напрямків, шкіл то-що. Але відрізок часу, в якому відбувався прискореним темпом процес „європеїзації“ був надто малий і тому остаточно встигла

оформитися й виявити себе лише одна мистецька організація — „Молодий Театр“. Роля цього угруповання стільки велика для всього дальшого розвитку українського театру, що про неї можна говорити, тільки присвячуючи їй окрему, спеціальну розвідку. Не спиняючися тут на ньому, відзначимо тільки, що „Молодий Театр“ і був останнім камінем в ту будівлю українського театру, що її споруджувала ота „бур-

Молодий театр 1918 р. — „Горе Брехунові“. Пост. Л. Курбаса, худ. А. Петрицький

жуазна революція“ в нім. Діалектично „Молодий Театр“ стає й першою ланкою в зародженні революційного українського театру.

З таким багажем увійшов український театр в революцію.

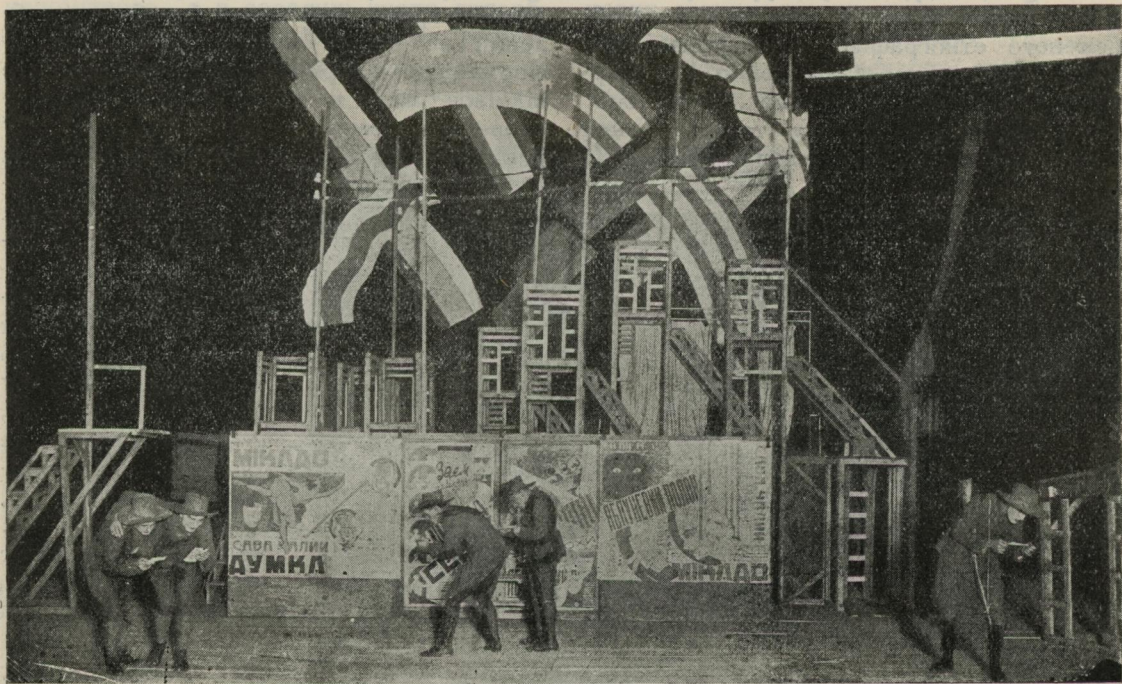
II.

В той час, як у центрі (власне в Києві) в перші роки революції український театр dokonував розпочату ще перед тим боротьбу за „обріи“ українського театрального мистецтва і потроху шукав зв'язків із сучасністю через епізодичні спроби, на провінції в цей час тільки розпочиналася „європеїзація“ і боротьба традицій старого театру з новаторствами, що їх в різні кінці занесли учні та епігони „Молодого Театру“. Найбільше ж провінція спішно й пожадливо перетравлювала „підряд і без розбору“ весь спадок дореволюційний — від етнографізму до європеїзаторства і боротьба „двох халтур“ (бо в провінції цей процес розкладу втілювався за незначним винятком в халтури) сягнула тоді через різні пересувні чи стаціонарні агітполітосвітні трупи аж до найдавших закутків України й фронтів. Назвемо проте цей період — „періодом ознайомлення з українським театром“, бо й халтури навіть відіграли

де-яку позитивну роль, прищепивши глядачеві критичний погляд, продемонструвавши йому різні театральні тенденції й тим угноїли ґрунт до дальшої організації й кристалізації українського театру.

Однак цей період, а особливо його кінець дає українському театрові й величезні заслуги, суто громадського значіння. Театр пішов на службу до держави. Театральні колективи збирають продналог, бадьорять бойців на передових позиціях. Особливу роль відіграли тут театр Франка та згодом „Березіль“, що й зародився фактично в червоноармійській дивізії. Театрові „Франка“ належить ще одна велика заслуга — він перший поніс в пролетарські райони українське мистецтво (Донбас), взагалі втягнув у сферу впливу українського театру найширші маси населення України. Він же першим приїхав завоювати (і завоював) столичного зрусифікованого глядача.

Проте цей період не можна рахувати ще активним періодом революційного українського театру. Революційне значіння театральної роботи за тих часів ішло тільки по лінії громадській, що для театру все ж таки тільки лінія зовнішня. Він завойовував глядача, виконував відповідальні державного значіння завдання, але змістом своїм, ідейним змістом своєї роботи

„Березіль“ 1923-1927 р.—„Джінні Гіггінз“. Постановка Л. Курбаса художник В. Меллер.

він ще не був революційним (за спорадичними винятками). Лишеосівшли в Харкові театр Франка перешиковується й дає революційний репертуар. На цей приблизно часі інші провінційальні великі театри фактично (хоч і частково) перетворюються на революційну зброю, вкладаючи в свою роботу революційний ідейний зміст. Попередні спроби М. Терещенка в театрі ім. Михайличенка та Л. Курбаса перешикувати ідеологічні позиції українського театру не лишили стройної системи й записані більше на сторінки формальних, а не ідейних досягнень українського театру.

Літопис активної ідейної—класової—революції українського театру, загартованого перед тим у своїй громадській роботі, можна вести мабуть лише з епохальних постановок „Березоля“—„Газ“ і „Джиммі Гігінз“—особливо останньої, де вже театр український виступає явним чинником пролетарської революції.

III.

1924 рік для українського театру став особливо знаменний. Цього року розпочалося планове будівництво українського театру по всій УСРР, як державної системи. Це будівництво відразу не мало певної формальної орієнтації, але воно стабілізувало український театр. Зверх цього воно планувало ма-

теріальний бік театральної справи, а це дало ґрунт для планомірної роботи і значить для кристалізації ідейно-формальних тенденцій українського театру.

В УСРР стабілізувалося 9 стаціонарних держтеатрів, що в зв'язку з українізацією набрало значіння, першорядної ваги. Для українського театру ця стабілізація має ще й те значіння, що з цього часу „во главу угла“ став виробничий принцип, що його загубив великий український театр з часів передреволюційних.

За цих три останніх роки ми маємо буйний розквіт українського театрального мистецтва. Вони дали театрові українському—закріплення позицій, глядача, і виразну ідейну установку. Вони перевиховали українського актора—ідейно й формально та заклали основу радянському українському театрові. Вони виявили тенденції культури українського революційного театру і накреслюють перспективи її дальшого розвитку, насамперед в центральному театрі „Березіль“.

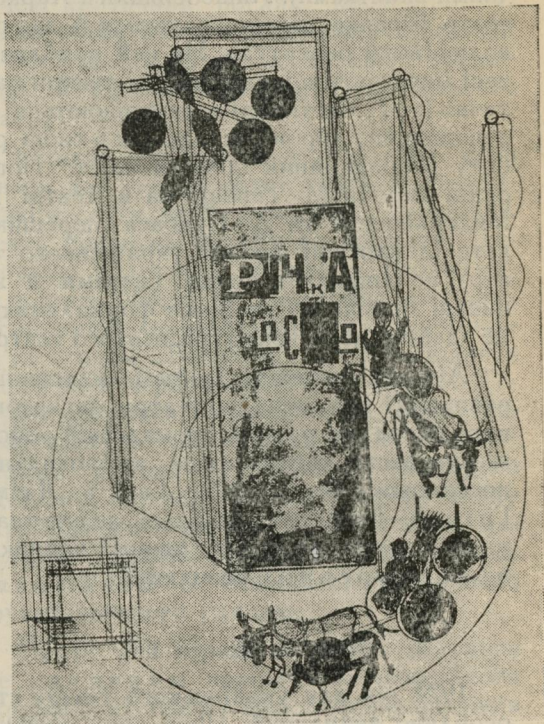
Завданням стоїть—більше й більше завоювання глядача. Завоювати не через механічні заходи, а через органічне зближення з ним. І тут не тільки театр має стати „лицем до свого глядача“ (інакше й бути не може), а й—„глядач мусить стати лицем до театру“.

Ю. Смолич

„Березіль“ 1927 рік — „Яблуневий полон“. Постановка Бортника худ. Шкляйв

3 жовтня 1925 року в Харкові відкрито першу українську оперу

Макет (ліворуч) і ескіз (праворуч) до постановки „Сорочинський ярмарок“ худ. А. Петрицького

Остап Вишня.

Малий фейлетон „Вра!“

Маю я, крім інших різних поганих звичок, ще дві.

Одна з них—це те, що я іноді думаю. От сидю собі та й думаю.

Друга звичка та, що я що дня сплю.

Якось оце дві погані звички переплутуються в мене одна з одною, і виходить тоді така штукovina: те, про що я думаю, починає мені ввижатися увісні.

Це, між іншим, не новина, що мені багато чортівні сниться, бо я частенько про це ділюся (цікаво їм те чи не цікаво!) з читачами.

Навіть на сина мого оце сні в спадщину перейшли—і йому часто різні сні сняться.

Оце якось його запитав:

— Що тобі, малий, сьогодні снилось?

— Соколадний клоп! Великий-великий клоп із соколаду!

Це, мабуть, у нас фамільне.

Да... Так значить я іноді думаю, а воно візьме та й насниться.

Думав оце я напередодні десятого Жовтня про театр. Про його десятилітні досягнення.

Думалося добре.

Три опери маємо. „Березіль“, „Франківців“, „Одещан“, „Заньківчан“, „Шевченківців“, Харківський держтеатр, Робсель-театри, дитячі театри маємо.

Слава тобі, подумав, господи!

Потім почав про всілякі формальні досягнення наших театрів думати.

Думав, думав, а потім сам собі подумав, чого я, думаю собі, про ті формальні досягнення думаю, коли про їх, думаю собі, є кому думати.

Хай, сам собі подумав, ті про їх думають, кому про їх доручено думати.

Та й ліг спати.

Не те, що не було про що думати, а просто не може ж одна людина про все в світі передумати.

Можна дірку в голові продумати.

От і ліг собі спати.

І вийшла, товариші, така „окансія“: образилися, мабуть, на мене формальні досягнення за те, що я про їх не подумав.

До постановки в театрі ім. Франка „Любов і Дим“

Уперта боротьба пролетаріату на культурному та трудовому фронті. Індустріальне відродження країни. Військовий комунізм. Класова свідомість пролетаріату. Робітник і машина—це питання, що порушені в п'єсі Івана Дніпровського — „Любов і Дим“.

Принцип—експресіоністична архітектовіка. Фрази не скріплені логічним переходом. Їх еластичність в них самих. Динаміка. Слово набирає нової сили. Звідси—ударний короткий діалог, що цілить в середину річей. Моторний принцип, вихор почуття, що народжує нову техніку слова й викликає нові уяви. Засіб: винайти найпростіше загальне й найнеобхідніше. Звідси—призма, через яку режисер інтерпретує п'єсу, щоб-то емоціонально-динамічний монтаж, що виникає з експресіоністичного завдання даного автором в установці п'єси. Одкинута: натуралізм, імпресіонізм-попутників капіталістичних взаємовідносин та міщанського розуміння світу. Відкинута все, що туманить людський образ. Немає чуття, прив'язаного до ниток психологічного розуміння. Залишаються емоції й виступає „людина“, що відчуває світоперебудову, а не йде за шляхами логіки; морали та причинного зв'язку. Ми відчуваємо сьогоднішній день. Ми думаємо, за законами іншої природи. Ми думаємо й завойовуємо висунуті перед нас проблеми життя сьогоднішнього дня.

Оформлення—конструкція, що допомагає йти в плані п'єси Дніпровського. Слово має свій ритм. Гнучкість та мелодика з'ясовує його музику. Стріл, світло грим все це дає поєднання експресіоністичної задуми.

П. Б.

Молодий Театр 1918 р. — „Горе Брехунові“
арт. Л. Курбас, арт. Добровольська.

Вони ж мені показали, вночі, „де раки зимують“!

Я знаю, що наші театри мають формальні досягнення!

Я знаю, що ті досягнення не аби які!

Але те, що на мене тої ночі накинлось?

Боже мій! Я ніколи не міг припустити, щоб така тих досягнень сила була?!

Як улетіло, як затупотіло, як заметушилось.

Аж досі боязко!

І все реалізми!

- 1) Експресивний реалізм!
- 2) Плакатно-монументальний реалізм!
- 3) Статично-монументальний реалізм!
- 4) Узагальнений реалізм!
- 5) Умовний реалізм!
- 6) Зрозумілий для всіх реалізм!
- 7) Неореалізм!
- 8) Конструктивний реалізм!

Усе це, знаєте, як двинуло!

А ззаду потихеньку ще й —

9) Назадницький реалізм,—присунув:

— І мене не забувайте! І я ще живий!

Я аж затрусивсь!

— Досягнень хотіли? А ми вам що?!

Та кожний із них уперед пнеться, та кожний із них чільне місце посісти хоче!

Таке скоїлось, що я .. прокинувся!

І переповнилось серце моє радістю великою:

— За десять років революції—ми вже маємо дев'ять реалізмів!

За двадцять років—ми їх матимемо вісімнадцять.

За сто років наш революційний театр збагатіє на цілих дев'яносто реалізмів!!

Я за голову вхопився!

Такі досягнення! Такі досягнення!

І я почав мріяти...

— Алаху великий! Що ж буде, коли на кожний із цих реалізмів та хоч по одній хорошій п'єсі!

Що ж буде, коли на кожну хорошу п'єсу, та хоч по одній хорошій постановці!

Та ми тоді не тільки винесемо мистецькі властивості нашої нації на всесвітній ринок, ми перескочимо той всесвітній ринок!..

Нам мало буде земної кулі!

Ми розташуємо мистецькі властивості нашої нації серед Великого (він же Тихий) океану!

„Пущай смотрять“.

Українське образотворче

Худ. А. Петрицький

„Сліпий робітник“ (деталь картини)

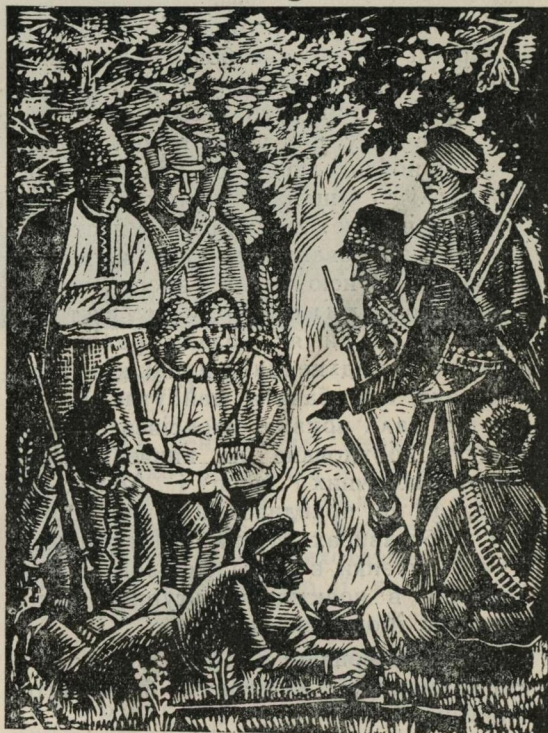
„ Далебі наші робітники й селяни [заслужують чогось більшого ніж видовисько. Вони здобули право на справжнє велике мистецтво. Тому ми в першу чергу висуваємо як найширшу народню освіту й виховання. Вони створюють ґрунт для культури, звичайно тоді, як справа з хлібом уже впоішена. На цім ґрунті мусять вирости справді нове комуністичне мистецтво, що створює форму відповідну до свого змісту“

Ленін

МИСТЕЦТВО НА X ЖОВТЕНЬ

Худ. Нелепівська-Бойчук „Перед білими“

Худ. Падалка „Повстанці“

„Пролетарська культура не вискочила невідь з відки, вона не видумка людей, що називають себе фахівцями пролетарської культури. Це все від початку до кінця нісенитниця. Пролетарська культура має прийти як закономірний розвиток тих запасів знання, які людство виробило в ярмі капіталістичного суспільства, поміщицького суспільства, чиновницького суспільства“

Ленін

„Я вважаю що художник може взяти собі багато корисного з усякої філософії“.

„Спочатку ми центр ваги клали й мусили були класти на політичну боротьбу, революцію, здобуття влади і т. д. Тепер же центр ваги міняється остільки, що переноситься на мирну організаційну „культурну“ роботу“...

„Не розумівши ясно того, що тільки точно знавши культуру, створену всім розвитком людства, тільки переробкою її можна будувати пролетарську культуру,—не розумівши цього нам це завдання не розв'язати...

Ленін

Худ. В. Кас'ян

„Перекop“

ЦЕНТРАЛЬНА
= НАУКОВО-УЧБОВА =
БІБЛІОТЕКА.

Динаміка музики Жовтня на Україні в її генеральних лініях

10 років розвитку музичної культури на Україні являють собою надзвичайно цікавий і повчаючий об'єкт для вивчення й висновків. Вся суть і зміст його полягають в тому, що в ній теорія й практика щільно сплелися, або краще, теорія визначала ті шляхи, якими зростала практика, інакше: люди дістали настільки правдиво збудовану, науково збудовану теорію, що з нею мали змогу не тільки правдиво орієнтуватися в такій залежній, як казали раніше од „настрою й надхнення“ діяльності культури, як музика, а й бачити майбутнє її. Теорію цю дала призма марксіського світогляду, побудована на вивченні соціально-економічних явищ і Ленінських метод, що до правдивої й точної орієнтації в обставинах. Музика й Марксизм—10 років музики є наслідок цього порядкування в практиці культурного будівництва за Жовтневої доби.

Які ж генеральні лінії, що визначають суть і динаміку музичного будівництва за цей час?

Перше—це приклад конкретизації, втілення принципів Жовтня в галузі такої ідеології як музика.

Друге—принцип будови музкультури за певним проектом, за певним планом. Це-то принцип плановості.

Конкретно: увесь процес планування, що його блискуче виправдало життя, виходив з таких основних передумов:

а) Споживачем і творцем музичної культури є пролетаріат і селянство; їхні потреби мусить музичне мистецтво задовольняти.

б) З тих причин, що пролетаріат і селянство в момент оволодіння владою, у

царині музичної культури стояли дуже низько, то основною установкою музичної роботи мало бути: музичне й політичне, засобами музичними, вихованнями пролетаріату.

в) Третім принципом була організація творчих, до музичної роботи, сил пролетаріату, озброєння їх зброєю музичної техніки то-що.

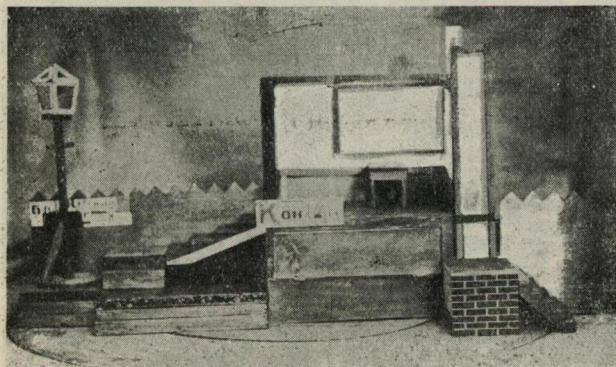
Стан загальної державної економіки визначав ступінь інтенсивності й поступу роботи.

Так було намічено основний рельєф музичної роботи, і за цим генеральним планом вона й провадилася та дала ті наслідки, які нині, на десяти роковини музичного життя, у нас перед очима.

Композиторська творчість. Жовтень радикально змінив ставлення до своєї роботи композитора. Коли до 1917 р. компоніст, вважаючи себе вільним в своїй творчості, фактично працював на самого буржуа, пишучи витончену, рафіновану музику (формальні шукання вважалися єдиною цінною установкою в творчості), то нині компоніст став видючим. Він усвідомив собі, що на його плечах лежать цілком конкретні завдання обслужити нову класу. І в наслідок цього маємо своєрідну „зміну віх“. Спочатку фаланга, молодих, а за ними і тяжкі „академіки“ стали творити музику для мас. Масова пісня була визнана таким самим мистецьким твором як і складна симфонія. Треба знати психологію старого академіка компоніста, щоб зрозуміти всю глибину цієї зміни психології.

В наслідок цього виросла ціла література для масового споживання. Орієнтуючись на смак і на музичний рівень мас, що з часом все більше підвищувався, ця література також еволюціонує від простих, примітивних форм до вищих.

Споживчі вимоги мас дійсно перебувають в стадії зросту й розвитку. Ціла низка Вузів, профшкіл, гарно налагоджена система музичного виховання по клубах, хатах-читальнях—роблять своє діло,—виховують музично масу: і коли на перших роках революції хорове мистецтво було гегемоном, то нині помічається тяга мас до інших форм

Харківська Державопера 1927 р.—„Вибух“—худ. Волненко

„Березіль“ 1927 р.—„Яблуневий полон“ (фінал)

музичного мистецтва: до оркестру, до музичного інструменту, і ентузіазм, з яким маси зустрічають виступ кобзаря, гармоніста, оркестр народних інструментів, гарний кваліфікований хор, струнний квартет—наочний доказ цьому.

Маси зростають в своєму музичному смакові, а разом з цим все більш конкретизується їхнє „замовлення“ на музику.

В умовах реальних, соціальних і національних співвідношень на Україні це „соціальне замовлення“ мас виявляється в потребі на музику національну формою й радянську змістом.

Успіх Леонтовича, вимоги на Український репертуар з боку робітничих аудиторій (у Слав'янську наприклад), величезний успіх виступів „Думки“, капели кобзарів, квартету ім. Леонтовича, красномовно це доводять.

На цій твердій соціальній базі квітне й розвивається композиторська творчість.

Од примітиву, од простенької розкладки пісні для хору,—до складного хорового твору, витонченого квартету, монументальної симфонії, це ті шляхи якими йде композитор і які в свою чергу визначаються вимогами його бази.

Цей здоровий нормальний процес зросту, підвищення музичної культури мас—творить міцну базу не тільки для композитора, а й для всього музичного будівництва. Тому—цілком нормальним є створення трьох державних академічних опер у Харкові, Києві, Одесі, що мають плекати найвищу форму музичного мистецтва—оперу. Поволі намічаються нові методи побудови концертної ро-

боти: від центру—на периферію, від меломана до робітника й селянина, тим самим створюється радянський тип філармонічної роботи. І тут не треба забувати колосальної виховавчої, справді масової роботи, що її ведуть радіомовні станції.

Поряд з цим іде величезний процес мобілізації активних творчих сил пролетаріату й села. Цей процес відбувається всюди: і на селі навколо школи й хору, і в музичних виробничих підприємствах. Але найбільше організованих форм він набув в роботі Всеукраїнського музичного Т-ва ім. Леонтовича, єдиної республіканської масштабу музично-громадської організації, яка перевела в галузі організації музичного виробництва й організації живого активу колосальну роботу.

Ми не ставили своїм завданням дати вичерпуючий звіт про досягнення музичної культури на 10 роковини, цей звіт мав-би вийти далеко за межі журнальної статті. Нашим завданням було констатувати динаміку зросту музичної культури, і накреслити ті генеральні лінії, ті передумови, за якими та динаміка зростала, ширилася й планувалася.

Основні перспективи роботи, що їх вище зазначено, на довгий час напрямкуватимуть роботу будування музичної культури.

Чергове ж операційне завдання наше—облік досвіду й вивчення його. А це має бути переведено через організацію „Всеукраїнської Музичної виставки“.

П. Козицький

„Горе от ума“

Руський Драматичний Театр. Відкриття сезону.

Руський Драматичний Театр розпочав сезон із запізненням. А залежно від різних технічних причин перша вистава відбулася в умовах деякої спішності; тому трудно вимагати чогось від акторів і цілого ансамблю, коли і в тексті не всі були певні. Можна було-б це навіть поставити на рахунок управління театру бо „Горе от ума“ більше ніж яка інша п'єса вимагає ретельної обробки.

Але разом треба визнати, що самий факт включення в репертуар цієї славетної п'єси надзвичайно відрадний. Хочеться думати, що на цей раз це не тільки жест в бік класичної спадщини, а й справжній поворот до серйозного розуміння театральної роботи.

А „Горе от ума“ дійсно справжній перл театрального мистецтва, що вже від 100 років безперервно виставляється на руській сцені. Кожного разу як бачиш цю п'єсу все більше переконуєшся в незрівнянних її художніх цінностях. Твір поєднав в собі театральне видовищко з надзвичайно дужими літературними образами. Отже під час дії весь час помічавш силу речень, що зробилися приказками в літературному побуті. Для сучасного глядача твір має особливе значіння ще й через те, що в'яжеться з знаменною подією 1825 року—повстанням декабристів. Грібєдов, що написав „Горе от ума“ за 2-3 роки до повстання, був безумовно прихильником тих ідей революційного лібералізму й раціоналізму, що виставляли на своїх прапорах декаристи. Адже його було в час процесу декабристів заарештовано й тільки випадком не потрапив він на шибиницю. Отже не диво, що до цього часу гострі промови Чацького сприймаємо ми з певним співчуттям і ціла п'єса відчувається нами дуже близькою. 24 години в помешканні чиновного поміщика Фамусова, що їх проводить глядач під час вистави, розкривають йому цілу картину життя тодішнього московського суспільства, й Грібєдов не жаліє фарб, щоб запламувати це суспільство, ганебними словами картає його мораль і звичаї. Агітаційна установка п'єси, починаючи від самого назвиська, цілком ясна; треба було бути глухим і сліпим, щоб не розуміти, що напади Грібєдова, прямують через голови Фамусових, Скалозубів, різних князів і княгинь, аж до самого вінценосного деспота. В п'єсі криється сила тих мотивів, що їх ще у великій мірі не розроблено, але що ріднять твір із сучасністю, і дають матеріал для дальшої художньої роботи над ним.

Режисура звичайно ніяк не заглиблювалась в зміст п'єси й не знайшла якоїсь однієї методи, щоб краще виявити громадське значіння п'єси. Постановка власне звелася до намічення мізансцен і розташування персонажів на сценічній установці художника Пеленкіна. В усьому іншому кожного виконавця режисура залишила самотнім і кожний на власну руч знаходив собі методу й тон.

Арт. Блюменталь-Тамарін глумачить Чацького в тій площині, що найвигідніше виявляє його блискучі дані героя-любовника. Лишаючи на боці Чацького-трибуна, яким він був безумовно для Грібєдова, та його суспільства, артист підкреслює ніжного коханця і витонченого джентльмена. Ми зовсім не відчуваємо в його постаті того життєвого досвіду, що дала йому закордонна мандрівка, підвищивши над московським суспільством. Стриманість, простота й чулий тон в стилі психологічного руського театру останніх часів—чужі для Грі-

До постановки в театрі ім. Франка „Джума Машід“

П'єса Венеціанова—„Джума Машід“, викриває закулісний бік політики британського імперіялізму в колоніях, подаючи Індію, зацімлену британцями в залізні кліщі визиску. Індію з її клубком суспільно-класових взаємин, заплутаним навколо інтересів колоністів, своєї буржуазії, релігійних забобон і класової солідарності робітництва та зрадницької політики робітничих лідерів з II Інтернаціоналу.

Такий сюжет робить п'єсу надзвичайно актуальною сьогодні й цілком відповідає цілевому настановленню нашого театру.

Режисер Попов поставив собі за мету—театралізувати класові взаємини Індії й перед акторами повстала потреба: подати образи й відтворити світо-відчуження колоніальних рабів. Щоби виявити в оформленні колосальну силу поневолених народів, замкнену й прибиту гнобителями, показати той масив, що давить і не дає змоги вирватись з-під нього уярмлених, художник Драк розвязав своє оформлення в плані архітектурно-монументального реалізму. В лініях підкреслено контраст двох різних світів. В танках, хореограф Вігільов виходив з плану вільної фантазії, на індійську тему, не вдаючись до етнографії. Танок створений з композиції тіл танцюристок та геометричної форми кола, що дає уникнути трафарету в подачі індуських танків.

Гострота музична переважно на двох танках: боядерок і поході індусів. Загальний колорит музики ілюстраційний і переважно національно-індуський, звичайно, в міру можливості, бо індуси припускають у своїй музиці чверті тонів, тоді як наша музика вживає лише полутонів.

В роботі над словом Гавєський звернув увагу на тональність та модуляцію. Бо взагалі, п'єса характерна своєю тональністю. Переклав п'єсу Юрський.

Постановщик Заслужений арт. РСФРР Попов. Режисери—Попов і Шклярський. Лаборант Тарас В п'єсі занята вся трупа.

бєдова й сучасний глядач сприймає їх по-своєму. Де ж той раціоналізм й ліберальні ідеї, що їх мусив привезти Чацький з Франції? Порівняльно з Молчалиним Чацький—Блюменталь виглядає шляхетичем з крові. Він не розуміє Молчалина й дивиться на нього з призирством, як барчук на міщанина. Ми не знаємо як грав Блюменталь-Тамарін Чацького до 17 року але зараз він повівся з цим художнім образом доволі легковажно.

Найприємніше вражіння з усіх виконавців зробила Самборська в ролі Лізи. Дуже добре, що грала саме вона цю невеличку роллю, бо дані її до цього як раз підходять, як що не рахувати деякого зайвого підкреслення в кінцівках, то можна сказати що це був цілком закінчений і надзвичайно цільний образ. Принаймні жвавості й веселості в Лізі хватало, щоб оживити доволі такі мляві діалоги своїх партнерів.

Міцного актора можна було помітити в арт. Гетьманові, але про нього, як і про інших краще буде говорити пізніше, бо, знову ж таки, кажемо, в умовах певної недоробленості вистави трудно судити виконавців.

Д. Сірий

ХРОНІКА

Харків

В театрі „Березіль“ на Жовтневі дні йде „Жовтневий Огляд“. Урочисте грище на два розділи та 26 яв. Літературний монтаж з творів німецьких, руських та українських письменників, виведених в планах від буфонного скетчу до плакату. Автори епізодів і назва їх: **М. Куліш** „Легенда про Леніна“ „Колонії та колон. політика імперіялістів“, **М. Йогансен**: „Два героїчних барельєфи з часів громадянської війни“. **Копиленко**: Сцени на тему громадянської війни: **Ю. Смолич**: Епізоди з часів Жовтневої Революції. „Гамбург на барикадах“. **С. Бондарчук**. Шарж на репрезентантів Лютневої революції. Шарж на еміграцію.

Решта сцен, що висвітлює й трактує Захід (його суть та ідеологію). Модр та інші, змонтовано з німецьких поетів: **Рубінер, Ерінштейн, Бехер, Штрамм**.

Німецьких поетів перекладали: **М. Йогансен, Б. Ткаченко, Панів**.

Одна сцена з п'єси Толлєрса „Голя ми живемо“, що уявляє з себе шарж на західну європейську ліберальну інтелігенцію.

Вірші на тему Жовтня: **Семенка, Тичини, Маяковського** (в перекладі Волковича).

Решта складається з балету, руханки, муштри, хору то-що.

Всеукраїнська виставка образотворчого мистецтва присвячена 10 роковинам Жовтневої революції почнеться 8 листопада в Будинку Промисловості ім. Дзержинського. Виставка має такі відділи: Живописно-скульптурний (живопис, графіка, скульптура), Архітектурний, мистецької промисловості, кіно, книги. Експонати розміщено в 13 залах. Вхід безплатний для всіх.

Київ

В театрі ім. Франка на 10 роковини Жовтня приурочена постановка п'єси І. Дніпровського „Любов і дим“. Крім того театр виступає в загальній уті на день Жовтневих роковин у Києві з уривками п'єси „Джума Машід“ та з інсценізацією „10 роковин Жовтня“ за сценарієм Зоріна і взяв на себе організацію походів китайців, народів Сходу та політкаторжан, для чого виділені спеціальні робітники з режисерської лабораторії.

Московські театри на Жовтневі дні

театр ім. Вс. Мєєрхольда до 10 роковин Жовтня готує спектакль „Окно в деревню“. Основна тема цієї п'єси—вплив пролетарської революції на селянство. В п'єсі є такі епізоди: „Воздушная музыка“,—радіо в селі, „Речь женщины“—селянка на громадській роботі, „Кислая вода“—селянські санаторії, то-що.

Словесний матеріал п'єси—селянського письменника Акульшина. Сценарій розроблено за провідом Мєєрхольда. Спектакль цей буде першою спробою колективної режистури, бо в ній поодинокі картини опрацьовують окремі режисери й лаборанти театру. Оформлення—В. Шестакова.

У **МХАТі І** до Жовтневих днів виготовлено п'єсу „Бронепоезд“ Іванова. В масових сценах і епізодичних ролях цієї постановки найкращі сили театру. Головні ролі: Качалов, Баталов, Хмєлев. Вперше п'єса піде 7 листопада.

В **І цирку** на Жовтневі дні демонструють масове видовисько, присвячене Жовтневі. Постановка силами Держав. Педагогічного театру, І Держав. цирку, студентами комуністичного університету, універ. трудящих Союзу, університету Сун Ят-сєна.

Фільми ВУФКУ на 10-і роковини Жовтня

Під час святкування 10-х роковин Жовтня по екранах України демонструватимуться такі картини виробництва ВУФКУ:

Звенигора,—що малює боротьбу тупого національного консерватизму з проявами революційної свідомості серед молодших поколінь, за сценарієм М. Йогансєна та Юртика. Картину поставив режисер О. Довженко при операторі Б. Завєлєві та асистенті К. Кошевському. Натурні зйомки провадилися на Київщині, Полтавщині, Кременчуці та Дніпропетровському. Художнє керування провадив архітект-художник проф. В. Кричевський. В головних ролях виступають артисти: Поліна Отава, Н. Надємський, С. Сващенко та О. Подорожній.

Людина з лісу,—революційно- побутова картина, що показує патос будівництва соціалістичного господарства, якому намагається перешкодити підпільний агент капіталістів. Картину ставив режисер Г. Стабовий за сценарієм К. Кошевського, оператор Д. Демущий, В головних ролях актори театру „Березіль“—Шагайда, Карпенко, Мєсоха.

Два дні,—кіно-драма з часів громадянської війни за сценарієм С. Мазуріна, режисер Г. Стабовий, оператор Д. Демущий. В головних ролях: Заслужений Артист Рєспубліки І. Замічковський, С. Мінін, В. Гакебуш.

Цемент—за романом Хв. Гладкова. Картину поставив режисер В. Вільнер. Оператор М. Гольдт. Художник Б. Ерлман. В головних ролях: Народний артист Кримської Рєспубліки Хайрі, Н. Богданова та М. Таут-Корсо. Натурні зйомки переведено на Новоросійському цементовому заводі.

Десять,—мультиплікаційний фільм, що освітлює основні господарчі та культурні досягнення УСРР. Сценарій С. Драгоманова й М. Мокотинського за числами Укрдержплану в обробці В. Акуленка, Д. Агронова, Б. Берката, І. Горєліка, С. Гущумяка, Н. Левицького, Є. Милославського, С. Цєлібєєва, А. Черєдника, М. Шафіра та Р. Яницького. Режисер М. Макотинський, мультиплікатори—Є. Макаров, В. Левандовський; художники—В. Дєвіятин, Г. Дубінський, Н. Фєтїсов. Асистент Г. Лойко.

Дніпрєльстан, що показує Дніпрові пороги та роботи, що переведено на місці будівництва Дніпрєльстану та відвідування останньої сесії ВУЦВК. Зйомки переведено за вказівками проф. О. Сінявського, що делегувала Українська Академія Наук. Оператор Д. Сода.

Жовтнева хроніка,—святкування попередніх Жовтневих роковин в СРСР.

Як це було—схематична кіно-доповідь про час від лютого до Жовтня 1917 р. на підставі архівних фільмів.

Кіно-хроніка РСФРР

Фабрики Совкіно закінчили такі фільми: „Два друга модель и подруга“—режисер А. Попов, „Кастусь Калиновский“—режисер Гардін, „Бумажная лента“—режисер Червяков, „Водоворот“, „Ленинград сегодня“, „Дом в сугробах“.

На **100 роковини** з дня народження Н. Чернишевського, „Межрабпом Русь“ інсценізує його роман „Что делать“—сценарій пише О. Брік.

Відповідальний редактор **М. Христовий**.

ПРОГРАМИ ТЕАТРІВ

Харківська Державоопера

Вибух

Опера на 4 дії, 8 картин з прологом і епілогом,
музика й текст Б. Яковського.

Пролог—карт. 1. „Білі наплічники“ Дія 1. (карт. II)—„Наскок“ (карт. III)—„Двір на руднях“ Дія II. (карт. IV)—„В руднях“ (карт. V)—„Біля старої рудні“ Дія III (карт. VI)—„Свято“ Дія IV (карт. VII)—„Рудком“ (карт. VIII)—„Вибух“. Епілог—Апофеоз—„Червона зірка“.

е) Німфа й Сатир—Перейславець, Ковалів.

ж) Лезгінка—Наурська—Чернишов, Маневич, Тарханів, Барський.

Танки в 11 картині Бандити—Тарханів, Рейнеке.

Грузини—Моїсєїв або Горохов, Танки в IV дії—Оксана—Гори

Китаєць—Аркад'єв.

Танок Праці—Плетньов, Чернишов, Ковальов, Рейнеке, Барський Маневич, Горохов, Гнутий, Суворов, Тарханов, Руська—Стрілова, Маслова, Гасенко, Годар, Плетньов, Чернишов, Ковальов, Маневич.

Постановка Головн. режисера В. Манзія.

Сцен. оформлення худ. А. Волненко

Диригент І. Вайсенберг.

Танки в постановці балетмайстера М. Моїсєйва.

Хормейстер А. Попов.

Дієві особи:

В пролозі: Каштанов (капітан з добров. Армії)—Мосін (Засл. Арт. Респ.). Май-Маєвський—(генерал добровол. Армії)—Шановалов. Варажу—французький генерал—Горохов.

В останніх картинах: Наташа, машиністка з контори рудні Литвиненко-Вольгемут (Засл. Арт. Респ.).

Ганна, секретар рудкома .Ропська Каштанов, ніби представник англійських гірників . . . Мосін (Засл. Арт. Респ.).

Опришкин завідат. конторою рудні, шпиг добровольч. Армії

Будневич Андрійко Хрущ—Отаман гурту бандитів . . . Паторжинський Кирпач, візник . . . Дідківський Ермолаєвич, старий забойщик

Семенцов Дараган, голова рудкома

Омелько { бандити Мартиненко

Каце { Шейн

Китаєць, шахтар . . . Калужний

Лом { шахтарі Серповський

Хрипун { потайні бандити Ходський

Михайло { Калмикова

Василько { Хлопчачи Мирзе

Петро { откатчики Орлова

Грицько { Оловейникова

Добровольчеські французькі й англійські, офіцери, французькі матроси, шахтарі, робітники, Червоноарміїці, бандити з банди Хруща.

За перебігом дії танки:

а) Шансонетки—Стрілова, Маслова, Гасенко, Годар.

б) Ексцентрики—Аркад'єв, Горохов.

в) Гейші—Ландсман, Озолінг, Лур'є Малєц.

г) Танго—пріма-балерина—Сальнікова, або Дуленко, Плетньов, Чернишов, Маневич, Гнутий.

д) Негритоси—Тарханов, Барський, Рейнеке, Суворов.

Вільгельм Тель

Опера на 4 дії. Муз. Россіні.

Дієві особи:

Геслер, імперськ. наміс. . Ходський Матільда—Геслерова сестра . Карпова.

Вальтер Фюрст (селянин) . Сердюк Вільгельм Тель . . . Будневич

Руді, рибалка . . . Колодуб Мельхталь . . . Серповська

Арнольд, його син . . . Мосін (Заслуж. Арт. Респ.)

Джемі, Вільгельмів син . . . Фішер Ядвіга, Вільгельмова дружина . . . Мартинович

Конрад Баумгартен . . . Семенцов Рудольф Гаррас, штамейстер Геслерів . . . Дідківський

Селяни лісових кантонів. Постановка Гол. Реж. Манзія, художник А. Петрицький.

Диригент Арнольд Маргулян (Засл. Арт. Респ.)

Танки I й III акту в постановці балетм. Моїсєйва

Соло до увертюри вик. на вілоончелі—Дінов,

на флейті проф. Лемберг, на анг. рожку—Д. Раков

Лібрето.

Народне свято в Швайцарії. Швайцарці згадують дні волі й щастя. Ядвіга, дружина Вільгельмова, пропонує найстаршому в громаді Мельхталю, за старинним звичаєм благословити в цей день своїх молодих односельчан. Арнольд чує сигнал тиранів, намісника Геслера, з якими мусить бути Матільда. Вільгельм пропонує Арнольдові рушити супроти ворога. Арнольд вагається поміж обов'язком спасти батьківщину й коханням до Матільди. Нарешті він зникає. Вбігає Лейдгольд і просить порятунку від ворогів, що забрали його доньку. Вільгельм веде його на супротивний берег. Рудольф, начальник війська Геслерового вимагає назвати ім'я того, хто врятував Лейдгольда й

забив жовніра, що викрав Лейдгольдову доньку. Мельхталь відмовляється виказати, і його забивають.

Матільда чекає на Арнольда. Приходить Арнольд і вони признаються одно-одному в коханні. Арнольд під впливом Матільди готовий йти до бою. Зачувши кроки Матільда зникає. Увіходять Вільгельм Вальтер, говорять Арнольдові про смерть його батька та закликають його помститись. Арнольд в розпачі, але йде виконати обов'язок. Вільгельм закликає народ стати проти ворога. Всі готові.

Приходить Геслер і вимагає щоб народ довів свою покору. Вільгельм з ним сперечається і Геслер наказує його затримати, але Вільгельм каже своєму синові Джемі піти додому й дати гасло до повстання. Геслер заявляє, що він пустить Джемі тільки тоді, коли Вільгельм зробить чудо—Вільгельм, прекрасний стрілець, мусить стріляти в яблуко, положене на голові сина. Коли Вільгельм поцінить у яблуко, то Джемі буде врятований, в противнім же разі Джемі скарають. Вільгельм просить дозволити йому не робити цього, але Геслер немолимий. Вільгельм стріляє і поціляє в яблуко. Тоді Геслер ведить арештувати їх обох. За Джемі вступається Матільда й визволяє його.

Ядвіга хоче йти до Геслера просить за свого чоловіка й сина, але тут саме приходить Джемі й розповідає, що Матільда його врятувала і обіцяла врятувати так само й Вільгельма. Він дає гасло до повстання. Прибігає Лейдгольд і сповіщає, що Вільгельм, занесений бурєю пливе до берега. Являється Вільгельм і стріляє в Геслера, що саме надійшов. Всі святкують перемогу над насильниками.

Чіо-Чіо-Сан

Опера на 4 дії.

Муз. Пучіні.

Дієві особи:

Чіо-Чіо-Сан . . . Альперт-Розанова
Сузукі Златогорова
Леді Пінкертон Козакевич
Пінкертон Базанов
Консул Гришко
Горі Дідківський
Бонзор Семенцов
Комісар Мінаєв
Ямадорі Горохов
Диригує Засл. Арт. Респ.
Арнольд Маргулян

Лібрето

Японська гейша Чіо-Чіо-Сан, прозвана чужоземцями „Мадам Беттерфляй“, причаровує американського лейтенанта Пінкертона: вони женяться. Гейша щиро вірить у тривалість свого родинного щастя, і не зважає на обурення свого дядька, старого Бонзо, що проклинає цей шлюб з чужоземцем. Мінаєв три роки. Пінкертон давно вже кинув її, але вона чекає на його поворот. Її вже сватають за іншого, проте вона й досі кохає Пінкертона і звертається до американського консула, щоб той написав їй мужеві. Несподівано Пінкертон повертає до Японії. Чіо-Чіо-Сан готується зустрічати його. Та він уже жонатий на іншій, американці, яка довідавшись, що Пінкертон має сина від японки, хоче відібрати сина в Чіо-Чіо-Сан та зробити його американським громадянином. Переконавшись, що шлюб її був тільки часовим гешерфом, Чіо-Чіо-Сан з розпачу перерізує собі горло заповідним батьківським ножом.

Аїда

Опера на 4 дії, 7 карт. муз. Верді.

Цар Єгипетський Семенцов
Амнеріс Ропська
Аїда Копйова
Радамес Голинський
Амонасро Будневич
Гінець Колодуб
Рамфіс жрець за часів могутності фараонів Сердюк
Дія точиться в Мемфісі
Диригент Засл. Арт. Респ.

Маргулян

Постановка реж. Юнгвальд-Хількевича

Танки—балетм. Моїсеїва.

Оформлення сцени худ. Волженка

Арт. Базанов

Євген Онегін

Опера на 3 дії, 7 картин

муз. Чайківського

Дієві особи:

Ларіна Козакевич
Тетяна Сокіл
Ольга Златогорова
Няня Мартинович
Онегін Мінаєв
Ленський Середа
Гремін Сердюк
Тріке Колодуб
Зарецький Серповський
Діється за часів царату (при Миколі І).

Танки в постановці балетмайстра Моїсеїва

Диригує Петро Ставровський

Вистави веде М. Чemezov

Лібрето

Молодий поет Володимир Ленський знайомить з родиною своєї нареченої Ольги Лариної свого приятеля й сусіда на ім'я Євгена Онегіна. Сестра Ольги, Тетяна закохалася в Онегіна, але зневірений у житті Євген не приймає її кохання. Тим часом сам на балі в Ларіних залицяється до Ольги й викликає ревності Ленського. Ленський кличе Онегіна на двобій, де Онегін забиває свого друга. Щоб

Фауст

Опера на 5 дій, 9 картин.

Муз. Гуно.

Дієві особи:

Фауст старий . . . Дідківський
Фауст молодий Колодуб
Мефістофель Сердюк
Валентін Мінаєв
Маргарита Фішер
Зібель Златогорова
Марта Мартинович
Вагнер Мартиненко

Балет „Вальпургієва ніч“ з участю прима-балерини Сальнікової Виконують: К. Сальнікова, Дуленко, Переяславець, Васіна, Рубіна, Стрілова, Маслова, Литвиненко, Плетньов, Чернишов. Ковальов, Аркад'єв. Увесь балет, та учні студії.

Диригент І. Вайсєнберг. Режисер Юнгвальд-Хількевич. Танки балетм. Моїсеїв. Оформлення худ. Ріфтин.

Соло на скрипці проф. Добржинець та Пергамент. Соло на віолончелі Дінов.

Лібрето.

Старий учений, доктор Фауст зневірився в житті. Він шукає собі смерті в отруті, але тут саме перед ним з'являється Мефістофель і переконує його продати свою душу, а за це обіцяє повернути йому молодість. Ставши молодим, Фауст, за допомогою Мефістофеля причаровує молоду дівчину Маргариту й забуває на горді її брата Валентіна, що вступився за сестрини честь. Маргарита, щоб заховати безчестя убиває свою дитину. Її завдають до в'язниці, де вона через муки совісті страчує розум. Маргарита відмовляється втікти з в'язниці, коли Фауст намовляв її на це а побачивши Мефістофеля згадує все минуле й умирає з щирим каяттям.

спекатися мук сумління Онегін подорожує по світу. А коли повертається на батьківщину, стріває Тетяну вже в Петербурзі, заможним за князем Гремініним. Він закоханий в Тетяну й признається їй у цьому, та вона, вірна своєму мужеві, не приймає кохання, хоч і кохає Онегіна й досі.

Держтеатр „Березіль“

Шпана

Огляд—ексцентріяда в 9 показах.

Сатира памфлет Ярошенка.

Словесне оформлення інтермедій
Каплі-Яворовського та Бсндарчука.

Композиція огляду Бортника.

Дієві особи:

Стрижак Шагайда.
Бухгалтер Крушельницький.
Довгаль Сердюк.
Машиністка Ольга Чистякова.
„ „ „ „ Бабіївна.
Шершетка Радчук.
Селянин Бабенко.
Робітник Стеценко.
Секретар Нарсуду Савченко.
Хазяїн пивної Карпенко.
Повії Стеценко, Криницька.
Безпритульні Даценко, Пігулович.
Музики в пивній Станіславська,
„ „ „ Шутенко, Ходкевич.
Агенти каррозушу Балабан,
„ „ „ „ Карпенко,
Міліція Кононенко, Козаченко.
„ „ „ „ Стеценко.

Диспут:

Бринза—Пилипенко, Пузо—Козаченко, Кірпичіков—Гавришко, Шароварників—Стеценко, Молокососенко—Шутенко, Мрійновийний—Ходкевич, Вибий зуб—Масоха.

Скетинг ринг:

Конферанс—Балабан, Іванів, Сауги просценіуму: Титаренко, Петрова, Сващенко, Подорожній, Іванів, Білашенко, Дробинський, Назарчук.

Театральна інтермедія: режисер Шпанський—Подорожній.

Танок смерті: Титаренко, Балабан, Масоха.

Аристократка—Криницька.

Аристократи: Петрова, Лор, Пігулович, Даценко, Стеценко, Гавришко, Назарчук, Іванів, Козаченко, Стукаченко, Возія.

Робітник Грім—Бабенко.

Робітники: Карпенко, Савченко, Ходкевич, Шутенко, Стеценко, Жаданівський, Кононенко, Романенко.

Куспромці:—Пилипенко, Стеценко, Криницька, Смерека, Жаданівський, Стукаченко.

Постановка режисера
Бортника

Реж. лаборанти: Лішанський

Художники. Шкляйв та
Сімашкевич

Диригент Крижанівський

Виставу веде помреж.

О. Савицький

Яблуневий Полон

Драма на 3 дії (в 15 картинах)

Ів. Дніпровського

Дієві особи:

Зіновій—командир
П'ятого Радянського Полку Долінін
Сатана, його брат Кононенко
Матрос Антонович
Таня Бабіївна
Отаман Петлюрівської Дивізії Сердюк
Нещадим Нач. Штабу Подорожній, Радчук

Ярославна—Начал. контр-розвідки Чистякова

Іва Титаренко, Смерека, Пілінська
Адам льокай Іви Ходкевич
Шахтор Жаданівський
Гаврилко Гавришко
Гак Стеценко
Малеча Козаченко
Олешко Шутенко
Хлопчик-повстанець Пігулович

Сафо-хінець, вістовий Зіновія Назарчук
Жінка перша повстанка Станіславська

Жінка друга повстанка Криницька
Командарм Бабенко

Ад'ютант Командарма Шутенко
Комдів Гавришко
Вартовий Мілутенко
Пілот Іванів
Санітарка Станіславська

Повстан. перший Білашенко
Повстан. другий Козаченко

Алмазов начальник Гарматн. дивізіону Петлюрівської армії Ходкевич

Головань—полковник Бабенко
Хорунжий Діхтяренко
Ад'ютант Іванів

Молот-Ватажок Загону Дробинський

Денісов—Денікінський полковник Мімотенко

Гайдамака перший Хвиля

Гайдамака другий Гавришко

Інспектор—представн. Уряду

У. Н. Р. Савченко

Машиністка Косаківна

Чорношличник Гавришко

Вартовий Шутенко

Редька—інтендант Жаданівський

Ад'ютант перший Хвиля

Ад'ютант другий Жаданівський

Ад'ютант третій Іванів

Селянка Пилипенко

Дід Хвиля

Червоноармійці, чорношличники, селяни. Гості на бенкеті.

Жовтневий огляд

Урочисте грище на 2 розділи
26 яв.

Текст змонтований з писань: М. Куліша, М. Йогансена, Копиленка, Ю. Смолича, С. Бондарчука, Семенка, Тичини, Маяковського, Рубінера, Єрінштейна, Бехера, Штрамма, Толлера.

Переклади з чужих мов зроблені: Йогансеном, Ткаченко, Павовим, Волковичем, Степенко.

Ставлення головного режисера мистецького керівника театру Леся Курбаса. Оформлення сцени, убрання і маски Вадима Меллера. Музика Юлія Мейтуса.

Участь беруть: Антонович, Балабан, Бабіївна, Бабенко, Блавацький, Білашенко, Горна, Гавришко, Гіряк, Добровольська, Даценко, Долінін, Діхтяренко, Дробинський, Жаданівський, Іванів, Крушельницький, Кононенко, Криницька, Козаченко, Косаківна, Козачківський, Карпенко, Лор, Мар'яненко, Макаренко, Мілутенко, Масоха, Назарчук, Подорожній, Пилипенко, Пігулович, Пілінська, Петрова, Радчук, Романенко, Сващенко, Станіславська, Савченко, Стеценко, Смерека, Стеценко, Сердюк, Титаренко, Федорцева, Ходкевич, Хвиля, Чистякова, Шагайда, Шутенко.

Режисура Б. Тягно

Режисери-лаборанти М., Пясецький
Скляренко В., Дубовик Л.
Диригент Б. Крижанівський.

Танки Шуварська, Купферова.
Хор-капела „ДУХ“ під керуванням Соболева.

Оформлення робили майстерні „Деревообробник“ та 5-й Держмеханзавод.

Роботи:

по механіці сцени І. Чаплигін

по бутафорії П. Крамич,

по освітленню Ф. Поздняков.

по убранні К. Коленко.

по меблі Ф. Башкін.

по перукам А. Федотов.

Виставу веде помреж. О. Савицький.

І-ша дія картини: 1. „Пролог“, 2. „Блакитний штаб“ 3. „Яблуневий Полон 4. „Політики“ 5. „Сатана поповся“.

II дія. 6. „Матроська іділія“ 7. „Набрів“ 8. „Бенкет“.

III дія. 9. „Без ватажків“ 10. „У командарма“ 11. „Злякались пострілу“ 12. „Розстріл“ 13. „Паніка“ 14. „Зустріч“ 15. „Фінал“.

Постановка режисера Я. Бортника.

Реж. Лаборанти } В. Гайворонський
А. Макаренко

Художнє оформлення В. Шкляйва
Помреж. О. Савицький

Держ. Харківський Театр

Руський

Республіка на колесах

(Бузанівський лицей)

п'єса на 3 д. (12 одній) Я. Мамонтова

Дудка Андрій, прапорщик Кречет
Хапчук Сенька, чиновник

Фенька, попіва, анархістка

Кудалов Іван Іванович, телеграфіст

Негода Кузьма, сторож Твердохліб

Максим, селянин Овдієнко

Харитина, його жінка Зарницька

Печений, колишній писар Тагаїв

Мерчик, комерсант Петляшенко

Люся Пузанок, учителька Горленко

Явдох, салдатка Маслюченко

Сашко Завирюха, голова ревкому Сокирко

Стьопа, секретар ревкому

Архип, льокай Ватуля

Оксюша, дочка лавошника Попова

Гервасій, піп Ходимчук

Дід Жданова

Баба Воронько

Селянин І Лосів

Кум Павлушенко

Інвалід-салдат Свічкаренко

Корольок Гаєвський

Салдат І Бузанівська Малієва

Салдат ІІ Таранівська Санківська

Салдат ІІІ Акімова

Незможник Нікітіна

Бабі Костева

Салдат І Олішівна, Войтенко

Салдат ІІ Удовенко

Салдат ІІІ Чорнуха

Салдат ІІІІ Потоїв

Червоноармієць Шкурат

Гармоніст Полінський

Хлопчик І Трудлер

Хлопчик ІІ Скуратова

Хлопчик ІІІ Лосева

Хлопчик ІІІІ Наливайко

Хлопчик ІІІІІ Мизинець

Хлопчик ІІІІІІ Петровська

Хлопчик ІІІІІІІ Попова-Сергієва

Салдатки Залізна, Вятківська

Салдати Сергієнко, Мазуренко

Салдати Челишенко, Ходимчук

Машиніст Хорош

Салдат з одрізом Шкурат

Постановка Гол. Реж. О. Загорова

Оформлення сцени худ. Ю. Магнер

В ті дні (БАНКРОТ)

п'єса на 5 д. (15 епізодів)

С. Лівітіної переклад Ю. Смолича

Дієві особи:

Данов, інженер Овдієнко

Ольга, його дружина Маслюченко

Данов, професор, батько інженера Тагаїв

Марія Іван., мати Ольги Зарницька

Буров, токарь Сокирко

Спирidonов, студент Домащенко

Грачевський, дирек. заводу Хорош

Заливайко, механік Петляшенко

Устенко Кречет

Байко Свічкаренко

Кузик Робітники Твердохліб

Сидоров Коханий

Надя, курсистка Лешко

Степанчик, студент Крамаренко

Степаніч, вартовий заводу Манько

Таня, онука Степанчика Скуратова

Начальник міліції Ходимчук

Панич Літвінов

Панночка Попова

Пан Челишенко

Дама Малієва

Міліціонери Удовенко, Шкурат

Газетяр Трудлер

Невідомий Лосів

Режисер А. Кліщеїв

Оформлення сцени Ю. Магнер

Вистави веде пом. реж.

Ф. Благополучний

Драмтеатр

Іван Козырь и Татьяна Русских

П'єса в 3-х дійствах 22 епізодах Д. Смолина.

Діючі особи.

Іван Козырь Блюменталь

Тамарин (Засл. Арт. Респ.), А. Н. Вейський

Татьяна Русских И. А. Люминарская

М-р Ллойд П. А. Алексеев

Лоретта И. А. Лапшина,

В. С. Шевырева

Месьє Артикль Л. Я. Полевой

Мадам Артикль В. В. Красова

З. А. Марачевич

Том, негр Е. А. Саблина

Фы-фун-ли, китаец Ф. Намфрод, В. П. Лермин

Начальник полиції З. А. Зинин

Первый агент Н. М. Юренев

Второй агент С. Л. Гольдштаб

Капітан Н. А. Шевелев

Уокер старший механік Л. Хорват

1-й кочегар А. С. Крымский

2-й кочегар В. Т. Вадура

Скрипач Ф. А. Новиков

Мари Е. М. Метейская

Китти (горничн. Ллойда) З. П. Паяр

Мицци Е. Н. Ленская

Кочегары, матросы, пассажиры и служащие парохода.

Время действия наши дни.

Постановка П. А. Алексеева

Художник Н. К. Пеленкин

Ведет спектакль помощник режис.

Д. А. Дейсмор

Монтировочный режисер М. В. Владимиров

КИЇВСЬКИЙ

ДЕРЖАВНИЙ ТЕАТР

ім. Із. Франка

для дітей

П'ЯТНИЦЯ 11-го, СУБОТА 12-го, НЕДІЛЯ 13-го Листопада

Прем'єра

За Шіллером.

Переклад П. Щербатинського

„ВІЛЬГЕЛЬМ ТЕЛЬ“

Сценічне оброблення та постановка режисера А. Ф. ЛУНДИНА

Художник М. ДРАК

Композитор І. ВІЛЕНСЬКИЙ

Бутафор В. ПЕТРОВ

Любовь под виами

Пьеса в 3 действ. Е. О'Нейл.

Исполнители:

Кабот Хорват Н. А.
Симеон Крымский А. С.
Питер Зинин З. А.
Ибен Блюменталь Тамарин

(Засл. арт. респ.)
Эбби Самборская А. С.
Музыкант Новиков Ф. Н.
Старый фермер Вацюра В. Т.
Фермер Гольштейн С. Л.
Девушка Ленская В. А.
Шериф Юренев Н. М.

Постановка П. А. Алексеева
Художник Пеленкин Н. К.
Танцы в постановке Моисеева.
Монтир. режиссер Владимир М. В.
Ведет спектакль пом. режиссера
Дейсмор Д. А.

Горе от ума

Комедия в 4 дейст.

А. С. Грибоедова

Действующие лица:

Павел Афанасьевич Фамусов
Управляющий в казенном
месте П. А. Алексеев
Софья Павловна, его дочь
М. Н. Дефорж
Лиза, служанка С. Самборская
Алексей Степанович Молча-
лин, секретарь Фамусова
А. М. Борелин
Александр Андреевич Чацкий
В. А. Блюменталь-Тамарин
(Засл. Арт. Республ.)
Полковник Скаловуб Н. А. Хорват
Наталя Дми-
триевна } Горичи
Платон Ми-
хайлович }
Князь Тугоуховский

Л. А. Лашилина
Л. Я. Полевой
А. Ф. Намфрод
Княгиня Тугоуховская
А. И. Берковская
Е. М. Метельская
2-ая } княжны М. А. Неар
3-ая } Е. А. Саблина
4-ая } их Е. И. Ленская
5-ая } З. П. Паляр
6-ая } дочери Н. Н. Наврозова
Графиня бабушка М. М. Муссури
Графиня внучка Янковская
Антон Антонович Загорский

Н. А. Шевелев
Решетилов Г. В. Гетманов
Г-н Н Росций
Г-н Д В. П. Лермин
Петрушка Н. М. Юренев
Швейцар А. С. Крымский

Постановка Н. А. Алексеева
Ведут спектакль: М. В. Владимиров
и Д. А. Дейсмор

Оформление спектакля художн.
Н. К. Пеленкина
Зав. худ. частью Л. С. Самборская
Главный режиссер П. А. Алексеев
Очередной режиссер Н. А. Хорват
Зав. музык. частью Я. Полферов

Театр Пролеткульта

По ту сторону щели

(Профессор Друммонд)

Пьеса в 3 действиях (9 эпизодов)
А. Афиногенова, по Джеку Лон-
дону.

Действующие лица:

Профессор Друммонд }
Рабочий Биль Тодс } Б. Дьяков
Морган, банкир Б. Гаремов
Регина, его дочь Н. Федоренко
Секретарь Моргана М. Давидов
Ван-Форст, профессор О. Гандель
Ван-Форст, его жена К. Богданова
Елена, их дочь В. Ханченко
Веблен, спортсмен И. Гальперин
Марго, секретарь Друммонда

А. Майзель
Джо, слуга Друммонда А. Качеров
Харвард, издатель А. Свистунов
Мак, председатель союза Б. Гаремов
Мэри, секретарь союза П. Ермакова
Томм-Ману, негр В. Грудницкий
Ю-Ли, хозяйин бара А. Туманский
Патти, негритенок П. Долгополов
Вильямс, шпик А. Свистунов
Старший мастер А. Алимов
Джонс, старый рабочий

С. Гордиенко
Патрик В. Дудецкий
Леслинг М. Давидов
Новичек П. Долгополов
Боб С. Чижко
Гарри Ф. Белопольский
Джипси И. Хатьянов
Лиззи А. Васильева
Анна А. Бурштейн
Кетти К. Богданова
Сыщик И. Хатьянов
1-й полисмен А. Туманский
2-й полисмен В. Дудецкий
1-й репортер А. Качеров
2-й репортер Ф. Белопольский
Графиня Лежинская А. Бурштейн
Князь Головин С. Чижко
Матрос И. Хатьянов
Ковбой А. Алимов
1-ый А. Качеров
2-ой } фашисты П. Долгополов
3-ий } И. Гальперин
4-ый } А. Алимов

Гости у Моргана: Васильева, Май-
зель, Ермакова, Алимов, Гальперин,
Долгополов, Качеров.

Постановка Л. Лукацкого
Художник А. Босулаев
Композитор Ю. Мейтус
Танцы в постановке Вигилева
Лаборанты: А. Босулаев, Б. Гаре-
мов

Художественный руководитель За-
харий Вин

Управляющий театром Н. Муренко

Сила сильных

Пьеса в 3 действиях В. Плетникова,
по рассказу Б. Лаврентева „О про-
стой вещи“.

Действующие лица:

Леон Кутюрье. Фран-
цуз комерсант Б. Гаремов
Дмитрий Орлов.

Марго-Кутюрье Бела, подпольный
рабочий Н. Федоренко
Доктор Саковнин О. Гандель

Саковнина, жена док-
тора К. Богданова

Полковник Розенбах. Начконтрраз-
ведки А. Туманский

Поручик Соболевский.

Комендант контрразведки И. Галь-
перин, Дудецкий, Свистунов

Капитан Туманович. Военный сле-
дователь Б. Дьяков

Семенушин. Член Ревкома. Под-
польщик В. Грудницкий

1-й офицер С. Гордиенко

2-й „ С. Гордиенко

3-й „ М. Давидов

Юнкер Терещенко П. Долгополов

Интеллигент В. Дудецкий

Торговец Ф. Белопольский

Селянин И. Гальперин

Акцизный чиновник А. Алимов

Девушка с кудряшками В. Ханченко

Простая женщина А. Васильева

Постановка Захария Вин. Реж. Ла-
борант Б. Дьяков. Художник

А. Босулаев. Зав. Музык. Част.

Б. Финдель. Спектакль ведет

С. Чижко.

ВИЙШОВ З ДРУКУ ЧЕРГОВИЙ №
ГУМОРИСТИЧНОГО ЖУРНАЛУ

„ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦ“

ВИМАГАЙТЕ У ВСІХ КІОСКАХ та ГАЗЕТЧИКІВ
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 15 КОП.

Театр Музкомедії

Ярмарка невест

Муз. ком. в 3 действ. . **В. Якобы**
 Джек Гаррисон **Янет**
 Флора, его жена **Каренина**
 Люси, его дочь **Попова**
 Том Миглес **Бравин**
 Бэсси, камеристка Люси **Болдырева**
 Граф Ротенберг **Таубе**
 Фриц, его сын **Таганский**
 Шериф, хозяин гостиницы **Шадурский**
 Пастор **Толин**
 Юноша **Ромашкевич**
 Нотариус **Забайкалов**
 Капитан **Брянский**
 Постановка гл. Режисера **Ф. С. Таганского**
 Главн. дирижер **Н. А. Спиридонов**
 Прима балерина . . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер . **А. С. Квятковский**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**
 Художник **Супонин**

Миг счастья

Муз. ком. в 3 действ. муз. **Штольца**
 Граф фон-Биберах **Таубе**
 Эльфрида, его жена **Гвоздева**
 Ганс, их сын **Десямар**
 Луц фон-Бурген **Шадурский**
 Муценбахер **Васильчиков**
 Ева, его жена **Каренина**
 Лицци, его дочь **Попова, Болдырева**
 Дезире, шансон. певица **Наровская**
 Фриц **Райский**
 Платцер **Таганский**
 Тоблас, владетель парикмахерской **Забайкалов**
 Мальчик **Лесковская**
 Кассирша **Шульженко**
 Постан. гл. реж. **Ф. С. Таганского**
 Дирижирует . **С. Д. Солящанский**
 Прима балерина . . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер . **А. С. Квятковский**
 Художник **Супонин**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Сильва

Муз. ком. в 3-х действ. **Кальмана**
 Князь Валянюк **Янет**
 Княгиня Валянюк, его жена **Каренина**
 Эдвин, их сын **Райский**
 Стасен їх племянница . **Таганская**
 Сильва Вареску **Наровская**
 Ферри **Васильчиков**
 Граф Бони **Таганский**
 Ропе **Брянский**
 Генерал **Толин**
 Нотариус **Шадурский**
 Никсо **Толин**
 Постановка гл. режис. **Ф. С. Таганского**
 Дирижирует . **С. Д. Солящанский**
 Прима балерина . . . **Н. В. Пельцер**
 Балетмейстер . **А. С. Квятковский**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**
 Художник **Супонин**

Коломбина

музком. в 3 д. муз. **А. Рябова**
 Графиня Коллета . . . **Наровская**
 Маркиз Филипп . . . **Тауба**
 Октав Дюпорей . . . **Райский**
 Пикадор **Янет**
 Кайтал **Таганский**
 Этелька **Болдырева**
 Жопонэ **Шадурский**
 Жорж **Брянский**
 Рауль **Десямар**
 Эрнео **Забайкалов**
 Матрос **Толин**
 Лакей **Ромашкевич**
 Постановка гл. режис. **Ф. С. Таганского**
 Дириж. **С. Д. Солящанский**
 Балетмейст. **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Спектакль ведет **Л. Г. Маленский**

Баядерка

музком. в 3 д. муз. **Кальмана**

Принц Раджами . . . **Райский**
 Одетта Даримонт . . . **Попова**
 Маркиз Наполеон . . . **Таганский**
 Луи Филипп **Янет**
 Марнетта **Наровская**
 Полк. Паркер **Хенкин**
 Фефе **Миловинова**
 Дева, ад'ютант . . . **Десямар**
 Дева Синчи **Засимович**
 Деватор Трабизонт . . **Шадурский**
 Пимпринетт **Брянский**
 Котек **Забайкалов**
 Джони **Десямар**
 Директор бара **Толин**
 Капельдинер **Ромашкевич**
 Постановка гл. реж. **Ф. С. Таганского**
 Дириж. **С. Д. Солящанский**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Подвязка Борджиа

Муз. ком. в 3-х действ. **М. Краусса**

Герцогиня фон Гогенштейн . . . **Каренина**
 Граф Франц, ее племянник . . . **Хенкин**
 Роза — Мария, его жена **Светланова**
 Граф Алодар Веро . . . **Попова**
 Эйта **Райский**
 Стаси, его племянница **Янет**
 Болдырева
 Таганская
 Граф Отто **Десямар**
 Мукки фон Кадельбург **Кушнир**
 Собри **Таубе**
 Тони Гофер **Таганский**
 Гелдрону
 Лайот, хозяин постоялого двора **Брянский**
 Пирожка, его дочь **Белецкая**

Клоун

Музыкальн. комедия в 3-х действ. **Краусса**

Адриан фон-Готтентат **Янет**
 Елена, его дочь . . . **Попова**
 Конрад Хегелин . . . **Бравин**
 Киприан Гункель . . . **Таганский**
 Мими **Болдырева**
 Казимир Водраковский **Васильчиков**
 Тобия Воллер, педагог **Брянский**
 Иван, слуга барона **Толин**
 Постановка глав. режис. **Ф. С. Таганского**
 Дирижирует **С. Д. Солящанский**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Ходожник **П. М. Супонин**
 Прима балер. **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

Принцесса цирка

Муз. комедия в 3 действ. **Кальмана**

Федора Корнеджи, американка вдова . . . **Светланова**
 Князь Афанасий Рюрикович . . . **Янет**
 Князь Купоров **Кушнир**
 Граф Пусин Мушкин **Десямар**
 Брусовский ад'ютант **Шадурский**
 Директор цирка **Хенкин**
 Мистер Икс **Бравин**
 Пинелли режиссер цирка . **Таубе**
 Мисс Мабель, наездница . . . **Таганская**
 Барон Розенцвей **Толин**
 Карла Шлумбергер **Каренина**
 Тони, ее сын . **Таганский**
 Пеликан, обер-кельнер . . . **Васильчиков**
 Максик, пиколо **Забайкалов**
 Михаил, дворецкий князя . . . **Толин**
 Мери, девушка в баре . . . **Шульженко**
 Билетер **Ромашкевич**
 Постановка гл. режисера . . **Ф. С. Таганского**
 Дирижирует гл. дирижер . . **Н. А. Спиридонов**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Художник **Супонин**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**
 Геза, старый слуга **Шадурский**
 Директор отеля . **Толин**
 Постановка гл. реж. **Ф. С. Таганского**
 Дирижирует гл. дириж. **Н. А. Спиридонов**
 Балетмейстер **А. С. Квятковский**
 Прима-балерина **Н. В. Пельцер**
 Ведет спектакль **Л. Г. Маленский**

СПИСОК № 24

П'єс дозволених до вистави Вищим Репертуарним Комітетом УПО НКО УСРР

Український репертуар

1. Атаманюк В. „Зрадник“. П'єса на 1 д. Рук. Стор. 7. А.
2. Балабан Б. „Темнота“. П'єса на 3 д. Рук. Стор. 30. А.
3. Бедзик Д. „Цвіркуни“. Драма-комед. на 3 д. Рук. Стор. 57. А.
4. Галюн І. „Б'ють пороги“. Музказка на 3 д. з прол. і епіл. Рук. Стор. 49. А.
5. Кочерга Іван. „Алмазне жорно“. Драма на 5 д. Рук. Б.
6. Мамонтов Яків. „Бузанівський лицедій“. Трагікомедія на 12 одм. Рук. Стор. 66. А.
7. Фіногенов І. „Шпигун“. Драма на 4 д. Рук. Стор. 157. А.

Руський репертуар

1. Александрович. „Дважды убитый“. Предс.-шутка в 4 д. А.
2. Андреев Б. „Третий фронт“. Сцены в 3 д. А.
3. Вильдрак Шарль. „Корабль отважный“. Пьеса. Б.
4. Воронцовая В. „Борьба“. Пьеса в 5 д. А.
5. Гольдсмит. „Вечер с приключениями“. Пьеса. Б.
6. Градов Гр. „По евангелии“. Ком. в 1 д. Изд. „Безбожник“. А.
7. Гурьев А. „Любовь и жилплощадь“. Комед. в 1 д. А.
8. По Достоевскому Ф. М. „Дядюшкин сон“. Пьеса в 1 карт. А.
9. Ильинский Ф. „Барин и К-о“. Комед. в 3 д. А.
10. Ильинский Ф. „Ломоносова смекалка“. Пьеса в 3 д. ГИЗ. А.
11. Крашенинников Николай А. „Вдали от родины“. Драма в 5 д. (По роману Э. Бюрне. Б.
12. Курдюмов В. „Накипь“. Пьеса в 3 д. А.
13. Курин Г. „Пожар“. Драма в 4 д. А.
14. Лания И. А. „Замзав в интересном положении“. Вод. в 1 д. А.
15. Лессинг Э. „Эмилия Галотти“ или „Убийство Гонзаго“. Драма в 5 д. Перевод Тихонович. А.
16. Любимский. „Коля в бочке“. Комед. в 1 д. А.
17. Любин В. „Которая из трех“. Пьеса в 7 эпиз. А.
18. Любош. „Обращение ангела“. Тр.-ком. в 4 д. А.
19. Мазовский. „Чарз“ (Часы режима экономии). Шутка в 1 д. А.
20. Маршак С. Я. „Петрушка-иностранец“. Пьеса в 1 д. А.
21. Морозов Д. „Обезьяний остров“. Пьеса в 4 д. А.
22. Нестров. „Из огня да в полымя“. Пьеса в 3 д. А.
23. Обневский О. „Святая инквизиция“. Траг. в 4 д. Б.
24. Папарадз Евгений. „Берем“. Драма в 7 д. А.
25. Петрашкевич Н. „Пропащие души“. Водев. в 1 д. А.
26. Пиранделло Луиджи. „Одеть тех, кто наг“. Пьеса в 3 д. Пер. В. Маркович. Обработ. А. Р. Кугеля. Б.
27. Туманский А., Томский С. и Геркен Ев. „Цыганские романсы в лицах“. Муз.-парод. в 1 д. Б.
28. Ульяновский А. „Облигация“. Комед. в 3 д. А.
29. Филиппов А. „Своими средствами“. Пьеса в 3 д. А.
30. Чинаров Р. и Биншток В. „Открытие памятника“. Ком. в 1 д. А.
31. Щеглов Д. „Бабий бунт“. Ком. в 3 д. А.
32. Юрьин Ю. „Братство Кункап“ или „Священный зверь“. Драма в 5 д. А.

Вчен. Секретар ВРК М. Плеський